

Czilli Aranka

Sóvárgás

– Mindig éhes vagyok – panaszolom el neki.

– Hát egyél! – vágja oda gondolkodás nélkül. Hogy mondjam el neki? Folyton éhes vagyok. És nem enyhíti az evés. Örvénylő sóvárgás költözött belém. Kinyitom a hűtőszekrény ajtaját és szemlét tartok. Leltárba veszek mindent, ami a polcokon katonás rendben sorakozik. Kezem kitartó, finom remegéssel táncot jár a hűtőajtó fogantyúján. Szédülök, hullámanak a polcon a finomságok.

– Nem kívánok semmit – motyogom neki.

– Akkor nem vagy éhes – koppan a válasz.

– Éhezem, drágám – suttogom neki.

– Menj pszichológushoz! Ez nem normális – egyre ingerültebb lesz.

Elhallgatok. Nem beszélek többet róla.

Lefőzök két eszpresszót, és leülünk a kanapéra. A csendet, mint egy közös takarót, a hátunkra vesszük, és kortyolgatjuk a feketét. Vállára hajtom a fejem. Most jó így. Béke van.

– Elmegyünk ketten valahová ebben a hónapban? – kérdezem óvatosan.

Arca rándulásán látom, hogy nem értékeli az ötletet.

– Hová akarsz menni?

– Nem tudom. Bárhová. Vigyél el valahová! – könyörgök neki.

– Nem hiszem. Tudod, hogy dolgoznom kell. Rengeteg a munkám. Nem lehet.

– Értem – sóhajtok.

– Csak ne kezdj megint sértődözni, jó? Mindig elégedetlenkedsz. Most itt vagyok.

– Most itt vagy – próbálok mosolyogni. – És mindjárt elmész.

– Igen. Ez van. Sajnálom. Próbálj megérteni! – felcsattan. – Én ezt nem bírom. Ne haragudj, nem tudom csinálni.

– Mit? – rémülök meg.

– Ezt. Semmit. Megfojtasz! Lerágod a húst a csontjaimról. Túl sok vagy nekem. Megfulladok – hangosan és gyorsan beszél.

Kikortyolja a bögre aljáról a kávémaradékot, felugrik a kanapéról, a kizárat felé siet.

– Mennem kell. Sajnálom.

– Mikor találkozunk még? – kérdezem félve, és nem vagyok biztos benne, hogy hallani akarom a választ.

– Nem tudom. Jövő héten biztos nem. Túlóráznom kell, délutánonként továbbképzésre megyek, hétvégén meglátogatnak a gyermekek.

Nem szólok semmit. Mit is mondhatnék?

– Majd hívlak – mosolyog rám, megpaskolja az arcomat, és gyors puszit dob ajkamra.

Mohón kapok az ajka után, nehogy félúton elejtse a puszit, nehogy elveszítsem az érintést, még mielőtt eljutna az inger a tudatomig.

Késő. Már hátat is fordított. Felhúzza a cipőjét, belebújik a kabátba.

– Szeretsz? – hallom remegő hangomat.

– Hát persze – vonja meg a vállát.

És kilép az ajtón.

Leroskadok a kanapéra. Elöttem a két kávésbögre, ez az egyetlen bizonyítéka annak, hogy nem képzelődtem. Tényleg itt volt. Egymásba helyezem a két üres bögrét és kiviszem a konyhába. Elmosogatok.

Éhes vagyok. Gyomromba mar újra az örvénylő vágy: jóllakni. Érezni, ahogy minden ürt betölt az íz, fészket rak bennem az elégedettség.

Behunyom a szemem, és felidézem azt az élményt, amikor tele voltam nyugalommal, békével. Amikor pont elég volt. Amikor borzongás futott

végig rajtam, és tudtam, most éppen rám gondol. Amikor nem kelt fel a nap a telefon kijelzőjén megvillanó Jó reggelt nélkül. Amikor az elalvás előtti utolsó üzenet ez volt: „Szép álmokat, Drágám!” Amikor megszűnt létezni a tér és az idő. Amikor a fizika összes törvénye átírta magát, és mi ott laktunk egymásban. Hiszen volt ilyen: gondolatban megérintett, én beleborzongtam. Arra gondoltam, hogy megcsókolom, és édes bizsergés ült az ajkára.

Jóllakom az emlékezéssel. Hiszen szeret. Azt mondta. Minden rendben lesz. Türelem...

Kinyitom a szemem.

Éhes vagyok.

Bizalom

A teraszon ültem. Már nem volt fény, de még színe volt a világnak: kissé át-festette a közeledő éjszaka mindennek az árnyalatát, levett a ragyogásból, a fényben fürdés sallangjából, és elhitette velem, hogy szép az, ami az ismeretlen és elkerülhetetlen sötétség palástjába bújjik. Ültem a faasztal mellett egy félig szívott cigarettával és az éjszakát vártam. És az éjszakát felváltó hajnalt, ami a holnap közeledő lépteit ígérte. Apró árnyalak jelent meg a terasz lépcsőjén, és irigylésre méltó gyorsasággal ugrott a mellettem levő székre, majd fel az asztalra. Félénk cica volt. Elém sétált, leült szemközt velem, és nekinyomta homlokát a homlokomnak. Világéletemben gyűlöltem a macskákat, mert meggyő-

ződésemm volt, hogy olyan alattomos lények, akik kidorombolják az ember bizalmát, lábunkhoz dörgölöznek, majd mélyen belénk vájják karmaikat és elsomfordálnak, otthagya bennünket a hirtelen jött seb fájdalmával. Ezt megelőzendő gyermekkoromban rendszeresen gyötörtem a hozzám közeledő macskákat: két tenyerem közé fogtam a fejüket, és addig fújtam a képükbe, amíg meghunyászkodtak, és menekülni akartak tőlem. De ahogy ez a szürke jószág megjelent a semmiből, és nekem támasztotta végtelenül puha, szőrös fejét, behunyta a szemét és dorombolt, hirtelen úgy éreztem, soha semmi rossz nem történhet már velem. A nyuga-

lom a bőröm alá költözött és szétfolyt bennem. Félénk megszelídített. Negyvenévesen a nyári alkonyban a semmiből besétált az életembe egy kandúr, aki behunyta sűrű szemeit és felnyitotta az enyéimet, homlokomnak nyomta homlokát, és egy életre belémdorombolta magát. Aztán Félénk eltűnt egy reggelen. Nem jött a terasz alján levő tányérhoz többé. Sosem volt az én macskám, de ha valaha lett volna háziállatom, ilyenre vágytam volna: hívatlanul megjelenik, nem kér engedélyt arra, hogy megváltoztassa az életem, csak visszautasíthatatlanul teszi a dolgát, és én már soha többé nem tudom feledni az érintését. Ahogyan a hangját sem. A

bölcs-öreg dorombolást, hogy nyugi, itt és most minden rendben van. Semmit nem ígért nekem Félénk, és azt be is tartotta. A macskákat sem szerettette meg velem. De azzal a néhány percnyi érintéssel megtanított egy macskányi úr fájdalmára. Soha többé nem láttam Félénket, de másfél év után is szeretném felforgatni a világot, kifordítani minden bokrot a talajából, minden épületet az alapzatából, minden autót a négy kerekéről, minden ártani képes szomszédot és falulakót, hogy megtaláljam őt, hogy lássam még egyszer végigsétálni a virágágyás előtti kövezeten, szemközt a terasszal, ahol a nyári esték sötétjében csendben kinyílnak a csodák.

II. Rákóczi Ferenc mellszobra (Szatmárnémeti), fotografálta Tóth István AFIAP, ESFIAP